Cezarina Adamescu

Vârstele spiritului

-poeme-

Editura ARIONDA

Coperte: **Mirela Radu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA
Vârstele spiritului/ Cezarina Adamescu - Galați: Arionda, 2008
ISBN 978-973- 8349-38- 4

821.135.1

I

Aproape de mirare
1983

Dincotro?

Feeric
trena zăpezii –
caier incendiat de sublim,
univers asumat
dis-de-cu-primăvară.
Fiecare fulg migrator
sângerând corola clepsidrei.
Tandrețe-n averse,
mari inundații nostalgice
dincotro ?
Selene
răneşte cu secera
pruncii nenăscuți
ai făgăduinței...

Câte un semn

dovadă
că pentu tine exist
deşi atâtea lumini
îți invadează pupila:
tulburi morile de (cu)vânt
cu un evantai
de tandre capricii
pe care nici acum
nu mă încumet
a le numi
fericire
la prima vedere...

Din pricina ninsorii

Senzaţia că nimic rău
nu ţi se poate întâmpla:
filigranat
jerseul poesiei...
Precauţiile inutile
când mâinile miros
a merişor,
a salcâm înflorit,
a tuberoze...
Şuieratul de tren
nu înseamnă neapărat,
o, nu!
Nici un deznodământ
din pricina ninsorii
nici un dezastru –

Simpla alegere

Cascade fugite de miercuri
şi joi
peste mirosul amiezii
de anul trecut;
torente de mângâieri
dispuse a mângâiere,
săruturi – a sărut,
intarsii cu vise-n durerile facerii,

resturi vinovate
din carnea cuvintelor...
Sprijiniți-vă de o stea
a cărei murire
e simplă alegere...
Restul –
concluzie de tras
oiştea singurătății.

Colocvii de meteori

Mâine
fără nici un risc
vom vâna în matricea luminii
cozi de comete;
la cel dintâi semn
să fii gata.
Fraudulos trecând
frontiere admise
vom contempla prin
vitralii
câteva fenomene vizuale
cum ar fi vidul albastru,
izvorul logodnei astrale,
entuziaste colocvii de meteori.
De mâine
ca un simbol
se va întipări în ether
ritualul apăsării trăgaciului !...

Ger peste vişini

Lasă-mă să ghicesc
ce vrea toboşarul acestui
anotimp
ciuruit de pliscul
păsării însoţitoare.
Să născocesc explicaţii pedestre
pentru numele adoptiv
al spectacolului amiezii.
Acelaşi roi de asociaţii obscure
ies din perimetrul telepatic.
Dar cum să mai iei în serios
acest monolog în surdină
când hohotele de râs ale
clorofilei
- trase la indigo –
iradiază ger
peste vişini...

Sosia

Despre sosie ştiu
numai atât cât despre mine
ştiu:
în spatele noimei,
pitită,
în continuă ardere

pentru asumarea unui
destin,
dar atât de uimită,
atât de uimită
când licit,
la orice inventar oportun
un altul deja pregătit
cu câteva şoapte în plus
are mereu altceva
de spus...
Celelalte accesorii
mimate-trucate-furate
nu sunt decât
un fad crochiu
a ceea ce nici eu
nu mai ştiu...

Plonjări pantomimice

În arhipelagul târziului
închipuind volute,
tăcerea tăcere acuză.
Vânzătorul de elixir
înspre ziuă,
a fost găsit sugrumat.
Seismograful înregistrează
misterioase prefaceri secunde,
plonjări pantomimice

evantai de mirări...
Şi-ntr-un acces de
râsu' plânsu'
gâlgâit echivoc
continui să cred
că mai poţi veni,
călare pe un fluture...

Poem în faţa oglinzii

După atâtea nesupuse fugi
inutil logodite cu stări,
iată şi acest loial colocviu
presimţit ca o răsuflare de aripi.
Priveşte-ţi ochii înfrunziţi
în care seara picuri
câţiva stropi de colir.
Ia uite!
Semnul acesta abia perceptibil...
Recunoaşte că ieri nu-l aveai!
De ce? E doar inofensiv.
Pe aici a săpat roua tranşee
urmele sunt evidente,
nu încerca să negi.
Din cele trei păsări împăiate
una îţi e complice,
pe cine crezi tu că minţi?...

Reconstituire

Loc repaus pentru lumină,
stop cadru pentru sublim:
la ceasul când se deschid
pocnind asurzitor
mugurii lacuştri,
tulbure şi seducător
miez de echinox
smarald şi topaz...
Delirul tăcerii
binecuvântându-mi nesomnul,
cu milioane de brațe
încolăcindu-mă
într-un vis magnific;
la ceasul, desigur, acesta,
ecoul crengii rupte
îmi reconstituie suflarea:
câtă lumină – tot atâta umbră...

Neutralitate mătăsoasă

Uneori sunt ispitit
să te jefuiesc de cuvinte
- cupiditate agresivă –
abuziv răsturnând
terapia freatică a
confesiei.

Dar tu mă ierți
de fiecare dată mă ierți
şi-mi oferi în compensație
o invazie de neutralitate
mătăsoasă
şi-n buimăceala clipei
te faci că uiți
disputele intraductibile
şi te-nspăimânți
abia când vămile mentale
fac piruete grațioase
prin subsolurile primitive
ale absurdului.

Aproape de mirare

Mă-nvârt mereu
aproape de mirare:
deşi cuvintele îmi aduc
dovezi de nesfârşită
credință
tot ce încerc acum rosti
s-a mai cântat cândva,
de bună seamă.
Iau lecții ikebana
dar lujerii refuză să
m-asculte;
casa pe care-o ridic
cu migală

se află lângă ploaie,
mă simt spionat de-o furnică
pedepsit şi învins
pentru ce n-am făcut încă
şi tot nu mă dumiresc de ce
toate nuanțele posibile
ale verdelui meu panaceu,
amfore de iarbă,
par nişte păpuşi animate
dansând pe gheața artificială
a lucidității.
Acum scriu la lumina luceafărului
şi părul mi se-nalbăstreşte
de fantastice intemperii stelare...

Acrobat vulnerabil

Săgeți contopite-n ether
pasc din pajiştea amiezii
adumbrită de nelinişti...
Şi eu,
acrobat vulnerabil
la picioarele scrânciobului,
mă prefac, da,
mă prefac
că uit balansul gravitațional
al clepsidrei
şi cu glas amuțit

strig aşa,
către nimeni:
Opreşte!
Opreşte caruselul măcar până
mă vindec
de paloare!

Vânătorul de sensuri

Pentru frigul asurzitor
nu posed decât
o duzină de erori
şi alte câteva înțelesuri
strict necesare
drapate fastuos între
arhitectura frunții
şi umerii obrajilor.
Sigiliul vânătorului de sensuri
e cumpărat cu un surâs
derutant...

Dor sfârşit

Geana întredeschisă
iscă tulbure
răsfrângeri lucide
ale unui rotund ideatic.
Geruri viclene –

în cercevele decolorate
ciocăniturile vântului
desenează fantasme.
Neascultate de nimeni,
ceasurile,
cuibărite-n odaie,
susură minutele unui dor
început în cunoaştere
şi sfârşit
în nedumerire...

Ninsoare poetică

Nici parafa timidității,
nici măcar vitraliul căptuşit
cu anecdote al refulării
nu pot împiedica dansul
fără de seamăn al degetelor
noastre siameze
străpunse pios de
fulgerele inocenței,
în acordurile majore ale
liricii festive,
când fiecare celulă onirică
se desface la infinit
în cristale somnoroase
devenind ninsoare
poetică...

II

Dialectica emoției
1986

Dialectica emoţiei

Ornament la alegere:
supuşenia frunzei
ostatecă-n regn,
mătasea sidefie a unui
crin presat
lângă obrazul
păsării poemului,
gesturi infinite
într-o idilă de gală.
Iluzii optice
în spirală dansând
şi enigma schimbându-şi graţios
cuviincioasele feţe...
Dincolo de toate acestea
eu
treaptă cu treaptă străbătând
dialectica emoţiei...

Nacele de ceaţă

După graţioase furtuni
mântuite de febră
pleoapele nămiezii;
de taină şi sfânt
noroc fructifer
la câteva verste de orice
ispită...

Lepădate de sensuri
câteva impresii definitive,
vorbele tremurând
în prea scurte surtuce.
O, dar plânsul, auzi-l,
uimirea cum ticluie,
cât de târziu?
Buzna peste foarte şubrede curse
vai, încotro?
aceste alcătuiri provizorii,
simple, abia desluşindu-se,
nacele de ceață...

Bilanţ provizoriu

Mâinile mele curgând
una înspre țărâna-țărână
cealaltă jinduind infinitul.
Răstignire definitivă
pe coapsele aerului,
aplecare supusă, deşi,
plină de somnolente capricii.
Cadril dănțuind pe acordul
dinaintea țâşnirii cuvântului.
În preajma trezirii,
primenindu-şi suflarea,
statui ezitând
între fire
şi lut...

Vânt printre ideații

Statornică pasere sunt
Străbătută mi-e viața de grații
De o mie de ori voi veni înapoi
Să respir vânt prielnic
acasă cu frații.
Fără odihnă mi-e trilul, mlădiu
Un drum nesfârşit printre ideații.
Cine mă vrea mânăstire să-i fiu
Un flutur din mână să-i scape...

Epifanie

Te-am recunoscut
în gestul frângerii pâinii
prin care
cu divină umanitate
ai binevoit să-ți împarți
trupul viu
moştenire făgăduită
şi dată cu milostivenie
celor smeriți în duh
în semn de iubire jertfelnică...

Devenire

Iată-mă, în sfârşit,
gata să-mi deschid brațele
acolo unde voi întâlni
eul-tu într-o logodnă perpetuă.
Cum altfel
aş putea să răspund
numelui i – re – al
cu care m-ai chemat
de la naşterea sinelui?

Prețul nemuririi

Cobori din vis ca din străveche rună
Cum ochiul de Luceafăr luminează
Întreaga boltă de simțire trează
Şi lauri veşnici fruntea-ți încunună.

Străbați genune şi te-ntrupi aieve
Cutreierând adâncuri răcoroase
Şi te-nsoțesc ondine luminoase
Născute chiar dintr-ale apei seve.

Se risipesc în urmă tulburi nouri
Şi zvonuri de daimonic frig hlamidă
Desăvârşesc privirea ta lividă
Şi blânde se aud pe rând, ecouri;

Te rătăceşti fecund în somnul Firii
Străluminând o lume fără seamăn
Alături de Hyperionul geamăn
Născând un vis cu prețul nemuririi.

Stelele în întuneric

Cine suie
să atârne
steaua-n cuie?
Singuratec pe potece
dac-aş trece
cine poate
să m-ajute
să mă cațăr
să desferec
stelele din întunerec?

Iartă cuvintele

Sfarmă surcele
cuvintele
grele.
Zvârle trecute
cuvintele
mutele...
Săbii privirile
arse de ură;
iartă cuvintele
ce te durură...

Iz de dragoste

Rugăciunile înfloresc
ca stâlpările de finic
în ziua Floriilor.
Merele din fereşti
luminează la răsărit
precum ochii icoanelor.
Noi aşteptăm încordați
să treacă iubirea
pe lângă umbrele noastre
prefăcându-ne,
strâns îmbrățişați,
că nu ne vom despărți
niciodată...

III

Iubiri necesare
1987

Iubiri necesare

Aceasta dintâi
împreună cu alte câteva
iubiri necesare
înflorește rotund,
rotundul acesta cu aripi
singurul de care se știe
în stare – sufletul meu
templul meu –
în care poemul își află izvor
la îndemâna oricui
merinde pentru duminici,
sfioasă ofrandă
la-nceput de-nceput,
cuibarul râvnit
pentru nașteri definitive.

Stare perpetuă

Mă risipesc
În tumultul culorilor;
albul de noapte
mă invadează.
De undeva,
o muzică veche
timid se strecoară.
E-o presimțire

ecoul ispitei pământului.
La facerea şi desfacerea lucrurilor
particip cu singura mea
stare perpetuă: neverosimilul.

Oricât aş muri

Şi iarăşi devin anonima
captivă năucitorului vis
- travesti –
cum numai Hyperionului
sunt
rătăcită cu fața spre Cruce.
Convoi de luceferi
blând mângâindu-mă
şi înstelându-mă-n frunte
c-un semn minuscul
dovadă că oricât aş muri
mă voi naşte
în acelaşi misterios labirint
rătăcindu-mă.

Trec

Nu rămân
nici nu plec
zi de zi
mă petrec.

Tu

Cât mă uimeşti!
Fără să simt
mă locuieşti!

Clepsidră

Fir de lumină
plăpândă;
întuneric
în ghemotoace;
să mă înghită
vorace
umbra mea
stă la pândă...

Pe când

Cum te-aproprii
demon blând
de privirea mea
pe când
cad toți îngerii-n abis
izgoniți din paradis...

Să mă desprind

Ce muşuroaie
de oseminte!
Să mă desprind
nu mai pot, ah,
de albele, blândele
mele cuvinte...

Iar când

din cuvânt
mă înfrupt
sorbindu-l
pahar de cucută,
fără-ndoială că lupt
cu propria-mi umbră
necunoscută...

IV

Acoperiş pentru rugă
1994

Acoperiş pentru rugă

Lipsiţi de orgolii şi vicii
Se scurg în derâdere anii
Şi cât de puţini sunt amicii
Şi ce numeroşi sunt duşmanii...

Ia-mi, Doamne, din suflet toţi spinii
Din inimă ia-mi întristarea
Şi pune-mi la loc iarăşi crinii
Şi pune-mi pre limbă iertarea.

Ninsoare poetică-s anii.
Cuvintele mele sunt danii.

Întoarce-ţi o clipă privirea
Şi-opreşte-mă, Doamne, din fugă
Să fiu pentru-ntreag-omenirea
Un ACOPERIŞ PENTRU RUGĂ.

Fără de aripi

Circulară matrice:
pe umerii firavi
semnale întoarse-n ecou
capătă sensuri opuse:
şuviţele fricii erori încolţesc
pe tâmpla grădinii...

În peşteri, miloase cişmele.
Sarea tăcerii devine
o dublă-ncercare de plâns,
râs golit de lumină
coborând în sughițuri
trepte onirice
în timp ce fără de aripi
paseri pustii înghesuie zorii.
Mereu mă trădează
ființa din mine:
înainte de-a ațipi
visez un pâlc de copii
şi-apoi adorm cu creştetul
aplecat
peste cuțite...

Descântec de viaţă

Fi-mi-ai sfântă neumbră,
fi-mi-ai numărul par,
predicatul,
cuvântul barbar,
faptul şi datul,
semnul ivit de întrebare,
răspuns la mirare.
Sunet acut în albă surzenie,
strigăt acut în muțenie!
Fi-mi-ai răsfăț

înainte de adormire,
subiect de cetire,
în codrul imberb
boncăluitul de cerb,
iar în deşert
firul plăpând de verdeață,
fi-mi-ai motiv pentru viață!
Fi-mi-ai motiv pentru viață!

Cerul privirilor tale

Cât de adânc,
atât cât să încapă
în inima mea,
atât de adânc
e cerul privirilor tale,
iubite!

Adoraţie fără cuvânt

Singur cu marmura caldă
înfiorat de o stranie intimitate...
Zarva tăcută a pleoapelor
în vie grăire...
Murmurul sângelui dezlănțuit
în adorare
gonind licurici
peste volutele clipei...

Lângă altar –
schimb de inimi smerite:
Dumnezeu –
luând în căuş inima omului
şi potrivindu-şi-o dedesubtul cămăşii
fără cusătură.
Flăcări şi ghimpi
peste picuri de sânge...
Pieptul golaş al țăranului
brusc podidit de dumnezeire.
Sudoarea iubirii – Duh Sfânt
oxidând dintr-o dată
sapa şi coasa lăsate vremelnic afară
la uşa dinspre răsărit.
Scara pe care s-ar putea înălța
la rang de pioasă virtute
sărăcia cu duhul...

Lăsați-mă singură

Puzderii de glasuri străine
îmi cântă strident în auz.
O suită frivolă de mâini
dănțuiesc dinainte-mi.
Dans răstignit în ventricole,
perpetuu balans.
Trupuri stinghere
se-nvârt în jurul lor însele.
Nu mai vreau să aud pocnituri

voci hârâite, pietre pe caldarâm,
ace uzate pe discuri
prea des folosite.
Tăcere!
Lăsați-mă singură
într-o chinovie
până vocea Lui se va face
din nou auzită...

Filtraj

În vitralii
solzi de lumină
aprind candelabre.
Răsfir printre gene
albe fosfene,
blândele iele...
Lumina mă vrea,
îmi intră sub piele...

Ploaie de har

Unul ne suntem
albă verigă –
sfânt mădular,
ochi de aproape
blândă lumină,
ploaie de har...

Abia dacă am timp

Umbrele mâinilor
se preling pe obrajii sclipind.
Abia dacă am timp
să mă agăț
de firul de pulbere
poposit pe uşorul
celulei în care
singură stau
uimită de câtă iubire.
Ascult crinul cum plânge
subit asudat
de atâta albire...

Aşează-ţi mâna

Privesc în adâncul de sus.
Se întredeschide
ochiul inimii mele.
Ce pace înaltă!
Cuvintele Tale cad
ca roua pe suflet.
Doamne, aşează-ți mâna
pe inima mea
şi sfințeşte-o
cu untdelemnul iubirii!...

Bocet de seară

Vino, mă mântuie
căci se înseară...
Gheară de fiară
frigul mă bântuie,
vântuie,
vântuie,
bocet de ceară
sfârâie-n zare
o lumânare
iar pe altare
jertfa devine
mântuitoare...

Numai cuvintele

Cristalul acesta de inimă
în care păstrez
numai cuvintele
de dragoste,
de adânc,
de Mesia...

Floare de sprijin

Aş putea încă să mă ridic
pe coapsele clipei
într-un vag echilibru
cu anii rămaşi
în chip de floare de sprijin.
Aş putea încă – vivace –
să adaug neliniştii
umbre noi
iar luminii încă o rază.
Cine-ar putea socoti
câte sintagme
aş mai putea desena
pe cămaşa peretelui
imprimat în azur
într-una din numeroasele mele
nopți la alegere...

V

Vârstele spiritului
1991

Palpit de vise

Te înlăuntri –
luptând cu sinele orb
robit nesomnului
vul – ne – ra – bil.
Cu fulgi insonori
aprinzi palpitul de vis
nevorbitoare dorinți
aruncând peste timp
ofrandă supremă
cuvântului, închinăciune

Isuse, altar de nevină

Mă număr ca una din fiice
În stare a-ți fi: octenice!
Şoptită abia melopee,
Fărâmă de suflet – Psychee.
Lăuntrică foame şi hrană.
Străvechi panaceu pentru rană.
Aş vrea să-ți fiu apă sub barcă
Menită oricând să se-ntoarcă
Prin Mesopotamii, Asirii,
În albia neprihănirii...

Linişte albă

Masa de marmură nudă
cu o carte de rugăciuni
deschisă pre dânsa;
alungând nereide,
prelaţi oficiind poesia
într-o limbă anume purtată
numai în zilele de canon;
Sfinţi, sfinte
cu ochii deschişi aprinzând
sticlele de manufactură
şi în liniştea albă
suflete rătăcite
rarefiază etherul
şlefuind sunetul
cu elitrele....

Sun ca lemnul de vioară

Deşi mor cu prisosinţă
nu-i găsesc la moarte rostul;
nu am leac şi nici voinţă
s-o implor, să-i aflu costul.
Pentru viaţă am motive
s-o opresc luptând cu firea;
stări şi fapte relative
îmi desăvârşesc menirea.

Nu m-ajută nici cuvântul
iar tăcerea mă-nfioară,
când mă frunzăreşte vântul,
sun ca lemnul de vioară...

Culmi de ivoriu

Imagini mişcate:
un altar cu oglinzi ascunzând
Kire, Evghenii, Marii,
Domnici, Paraschive,
aşteptând toată viața
răstimpul prielnic pentru katharzis
în timp ce spală batiste,
maiouri,ciorapi,
îşi sumecă fustele ude lipite
de pulpe şi pântec.
Lut galben, var stins şi clăbuc,
guri veştede muşcă
o dată cu fructul căzut
pumni întregi de cenuşă.
Câte o cruce grăbită
la poarta bisericii,
mătănii în gând şi în suflet...
Se spionează-n oglinzi,
clevetesc cu imaginile,
duc din ce în ce mai ades
palma la gură,

iau aminte,se-ndreaptă de mijloc,
oftează,
şi-nalţă cuminţi cu prăjina
trecute prin clor şi sineală
- culmi întregi de ivoriu -

Fără prihană

De patru ori pe atunci
ai umplut copaia cu prunci.
Fără prihană – poala ta roditoare
devenise altar.
Dacă era sau nu sărbătoare
veneai la pătucuri tiptil
ascultând gângurit de copil
şi dureri şi necaz bunăoară,
parcă uitau să te doară.
Fără pereche erai,
regină pe colţul de rai,
unde râzând te împodobeai
cu mixandre în păr, flori de măr
şi busuioc la ureche.
Duminica, mâinile tale curate
frământau pâine, colaci
pentru copiii săraci,
pe săturate.
Alături de ii şi pestelci,
zeci de spelci,

în lada de zestre dintre ferestre,
miros de pelin, levănțică,
fleacuri cuminți,
dumicații fierbinți
de-amintiri în seri de vecernii.
La capătul iernii aceste,
cobori ca dintr-o poveste,
aşteptând strănepoți
alături de care să poți,
cu oasele tale trudite,
să scazi, să aduni,
să împarți, să îmbuni
chipurile,
toate anotimpurile...

Cât sã nu uit

mersul reinventat
de la genunchi înspre
suflet
în biserici de lemn
doar atât să-şi domoale
vertijul
preț de un ceas absolut
sângele dumicat
în sughițuri;
poposite în lut,
oasele trecerii,
sigle nevrednice
fum despletit...

Gorgan de nelinişti

de parcă zilnic
ai face vizite
câtorva mătuşi ofilite şi singure;
tremurând de nesomn
mâini de rugină atinse
netezindu-ți veşmintele;
atâtor lucruri de spus-
milimetrică drămuire
amânând, mereu amânând
retragerea bruscă, silită.
Infuzii de tei şi colir
pentru orice măruntă uitare:
pierdere şi câştig
în căuşul memoriei,
nostalgie perpetuă –blând colind
divinității prezente.
Solemn dăruit – un flacon de hazard
între ceaşca de ceai şi pipetă
pentru arca (ne)bunei
capricioasei speranțe...

Singurul meu

Peste drum de durere:
franjurii unei iubiri
fracturate,
freatică pânză
în care luminile se dizolvă.
Peşti incolori,
sângerând incolor,
o ultimă, ultimă rană
scufundată pieziş
în ochii brânduşelor.
Nostalgia dintâiei iubiri
caut smerit,
acest imperiu al binelui,
singurul meu.

Decât în genunchi

Când vei găsi de cuviință
cu un buchet de corali
pețeşte-mă, nostalgie!
Valuri să nu mă poată învinge
decât în genunchi,
în cea mai pioasă tăcere.
Fecundă, marea,
să-mi smulgă cearcănul
din firidele sării

cercei de scoici
meduze şi sepii plătindu-mi.
În mierea odihnei
să-nfăşur nisipul
conpământeanul ecou
când mă strigă,
în valuri, valuri să nasc
tulburător carusel
de-a prea-nemuritul...

Persuasiune

Fără să cer nimănui
piatră de moară,
ardere pe rug,
nici gloria, nici înstrăinarea,
agonisesc în tăcere
rotund de iubire
singurul de care
se ştie în stare
fals învingător – trupul meu –
cu uşile vraişte
deschis tuturor
cardinalelor vânturi!

Acum şi de-a pururi

Stană de piatră
în spaţiul primordial
aştept cu înfiorare
din pământul reavăn de suflet
să se işte – ca din nimic
fiinţa din bobul de grâu
în stare să mă perpetueze
acum şi de-a pururi...

Icoane pe scoarţă

Rugăciuni
numărate pe deget.
Fără străzi –
oraşul cuvintelor,
abecedar sinuos
serpentinele căruia
urc-cobor,
urc-cobor,
fără martori, inopinat,
de uimire flămând,
drămuind întrebările
la care mă închin
zeificate icoane pe scoarţă...

VI

Aşa cum se deschide un crin
1995

Mã nasc repetat

Deschid uşi
uitând apoi să le ferec.
Rămân aşa
prăpastie
între un dus şi-un venit de nicăieri
cu resturile unei melancolii roz
lăsate în colțul obrazului.
Mă nasc apoi
din fiecare cuvânt repetat dinadins,
până mă năpădesc năluci
în oglinzi lunecoase.
Cum să mai scriu,
cum să mai scriu desluşit?
Mi se coagulează cuvintele.

Aşa cum am privi

Să vorbim
aşa cum am privi o pasăre-n ochi
sau un felinar rătăcit
pe o stradă pustie.
Aşa cum ne-am descoperi
propria stea
în echilibru.
Să vorbim simplu şi drept
aşa cum am zbura
către Tatăl...

Ergo sum

Cu fiecare zi mă împuținez
şi atât cât mi-a mai rămas
mă aflu urmărită mereu
de târziul-devreme
din ochii adulților.
Contemplu vârstele spiritului.
Pălesc tot mai mult:
deci exist.

Tot mai albã

Cât fosfor
cât fosfor în oasele viilor!
Înmărmuresc.
Devin tot mai albă.
Alb peste alb absolut.
Nici orbii nu mai disting
nuanțele griului.
Nici un sfârc de lumină:
întuneric
pe întuneric înghite...

Devin străină

Nu-mi mai recunosc mâinile
aşa cum deodată
nu-mi mai recunosc
propriile cuvinte.
Folosesc doar cuvintele altora
care nu mă încap, nu mi se potrivesc,
nu-mi priesc şi nu-mi seamănă.
Devin străină
cu aceste braţe pline de
flori de omăt
şi chiar dacă mă uit în oglindă
inima mea nu mai încape
în nici o inimă.

Aşa cum se deschide un crin

Mă îmbrac în tine
pierdută în nenumărate şiruri
de accesorii.
Cămaşă care îmi eşti
pe pielea mea înfloreşte timid
aşa cum se deschide un crin
sub nările flămânde
ale mirositorilor tineri...

Aşa cum alţii mã vãd

Nu-mi cereți
cenuşa de-o clipă
a patimei.
Valuri tremurătoare
îmi năvălesc în obraji
cu alge himerice.
Nu-mi cereți să uit
sângele întrezărit
al mîntuirii.
Câți văd iubirea, câți
pe dinafară?
Să mă descriu
aşa cum alții mă văd,
nu-mi cereți.
Nu veți afla decât
spaimele
ce în secret mă sugrumă...

De vorbã cu tine

În zori
mă dori.
Spre prânz
mă-nflămânzi.
După amiezi
mă-nsetezi.

Ziua toată
mă aflu înduplecată.
Şi când înoptez
şi m-aşez
de vorbă cu tine să stau
mă predau.

Dãrui pace

Cât miracol
în Cenacol
când cu mâini
deloc stângace
dărui pace!

Joc de aparențe

Între noi: terra incognita,
spații nude,
vagi alcătuiri, aparențe.
Jarul incipient acoperă
clipele muribunde.
Umbrele se mângâie una pe alta,
cuvintele se ating,
muzica ne ajunge din urmă
şi ne distinge...

Un îndemn de rãmas

Cât preget în gând
cât preget în negre cuvinte.
Cad mănunchi lilieci
peste vorbele mele
din minte;
eu simt îndestul
să rostesc stingherit
un îndemn de rămas
ca un bine-ai venit
şi mă sui
mă înalț pe călcâi
să privesc
înspre chipul din urmă
al Celui Dintâi...

Clipa în care voi fi

Astăzi nu sunt;
refuz pur şi simplu să fiu
din neglijență
sau din exasperare.
Un strămoş şi-a uitat în mine
un strop viu
şi-acum scotoceşte stârnit,
năduşit de atâta confuzie,
întârziindu-mi un veac
clipa în care voi fi.

În braţe cu aerul

Mă-ncolăcisem pe aer
duh alb
în rostogolire.
Cerul se înălța tot mai mult
şi degeaba
îmi fluturam în cădere
pletele agățătoare.
Mă rostogoleam
în brațe cu aerul.
În zori
reîntors de pe câmpul de luptă
am îmbrățişat
cu palmele pline de lut
surioara țărână...

Nãluciri

Bulgări de vis
în priviri.
Chemi anume
pe – unic – iubitul
care-ți deschide o lume
spulber de vis
peste umerii tăi dezgoliți
năluciri...

Cruci şi umbre

Din pământ o cruce creşte
umbra de ți-o răstigneşte.
Din pământ o cruce suie
umbra de ți-o bate-n cuie
umbra ta fără prihană
străvezie, diafană.
Nici țărâna nu-l astupă
când cuvântul se întrupă.
Se-aud clopote cum bat
umbra ta-i fără păcat.
Crucea nopții o destramă
când se-aude plâns de mamă.
Peste aripa nălucii
sfâşie tăcerea crucii:
iar când soarele clipeşte
crucea ta înmugureşte...

Ipostază

Ce rugăciuni să adaug, iubite,
şi cum să-ți mai cânt, o Isuse,osana,
când toate cuvintele fură rostite
şi n-ajung deplin să-ți acopere rana?

Mi-e versul menit să-l rostesc
în şarade

Cuvântul ascuns sub tăcere
mă doare
din pomul oprit câteodată-mi
mai cade
un măr viermănos,
putrezit, la picioare...

E vară, e frig...

Pe pământul acesta surpat
mor stele cuprinse de geruri
un foc se aprinde în ceruri
fantome-n castele se zbat.
E vară, e frig, e-nnorat
Trag cinci-şase roţi la căruţă
un prunc tot privind întristat
aprinde în palm-o steluţă...

De ce nu pot

Mă sprijin de aer...
Pe dinaintea privirii
îmi flutură fluturi minusculi
ochii mi se multiplică,
văd triplu, quadruplu,
dar vă asigur,
când iau în braţe şi cântăresc
preţ de câteva clipe

ca pe un copil înecat
un chip cunoscut,
mă cuprinde vag o tristețe
după vâltorile vârstei
chiar şi după zgâriatul cu unghiile
în carnea, albă cândva,
a cuvântului...

Nimb

Eu însămi măsura imberbă a speciei
lupt, mă înfrupt
din clipe ca din bucate,
pe îndelete, pe apucate.
Doar dansul pe clapele nopții
mă acaparează –
singurul care contează;
mişcarea tulburătoare
a sângelui lenevit
de atât neiubit...
Într-un târziu, ies din matrice
tot ca o blândă, plină de grații,
Euridice...

Eu şi tu

Unde, unde dacă nu
ne-am putea, putea ascunde?
Lângă apele rotunde,
eu şi tu...
Lângă apele mirene
pe sub coame de sirene,
unde unde, dacă nu
am putea suav pătrunde
precum razele prin gene,
precum sângele prin vene,
ne-am putea putea ascunde,
unde unde, dacă nu
în iubire eu şi tu?

Pasărea sinelui

Starea de har
ca un aer ne ține;
cu aripi fragile
cobor peste file
prefăcându-mă-n rouă
de lacrime – două –
de sub uluca
din care cucul şi cuca
se prăbuşesc în abis
ca pescăruşul ucis,
de marea, năuca...

Nimb II

Bântuie sori
prin ocean de ninsori.
Câmpul
ce alb e
de stele în salbe.
Ce de fiori!
Soare, mă dori!

Vis, aparenţã

Tropot de cai
indiferență
tu te năşteai
vis, aparență?
Cum te iubeam!
Din slăbiciune
nu te vedeam:
deşertăciune.
Te recunosc
din depărtare,
parfum de mosc
eşti renunțare.
Poate-i târziu,
indifernță
astăzi te ştiu:
vis, aparență?...

Vieţi răsucite

Palide ploile
întunecă joile,
lunile veştede
albe duminici
sâmbete umede
oamenii-s cinici.
Palide, ploile
pot să uzurpe
marțile, joile,
nervii să-ți surpe.
Picuri rotunde
ploi fără nume
pot să inunde.
Cad peste gene
ape mirene
frig peste lume
miercuri uitate,
gânduri subite,
vieți răsucite...

Aerul de respirare

Hai să plângem împreună
că destul am râs tăcut
haide să privim la lună
precum câinele bătut.

Aruncați un braț de crini
peste pegaşi la cotigă
ce-i nevoie de blajini
când doar cei nedrepți câştigă?
Până nu se înoptează
haideți să pornim călare
căci atunci se-mpuținează
aerul de respirare...

Corp astral

Sufletul
detaşat tot mai mult de pământ,
desprinzându-se lent,
zburând ca un petecuț de hârtie
pe care ți-ai notat lapidar,
cândva, datoriile...
Siluete de îngeri
îți alungă insidios
nisipul din stelele ochilor.
Elan vertical
în văzduhul ieşit din țâțâni
unde păsări mioape
abia îşi mai mențin
echilibrul...

Din timp în eternitate

O altă chinovie
lipită cu lut răbdător,
inima mea
în veşnică devenire.
Ca pe un iubit îl aştept
în smerenie,
cu uşa desferecată
pe Cel care-mi cunoaşte
până şi umbra.
Prezent în cerul
chinoviei mele,
doar El, aflându-se în putere,
să-mi cuminece
ca pe propriul trup
clipa trecerii mele
din timp în eternitate...

Semn

În grabnica-mi trecere
cu semne pure
las mărturie
minuscul semn
dovadă vie
atâtor semeni
a ce însemn...

Fiindul şi durutul

Pune-mi, Doamne, o hlamidă
din scaieți şi pălămidă
iar pe cap în loc de crini
o cunună de ciulini.
Cu o lance vino drept
şi străpunge-mă în piept.
Când mi-s gândurile valma
bate-mi cuiul sfânt în palma.
Palma care te trădează
şi îmi ține carnea trează.
Care-mi ține proaspăt lutul
cu fiindul şi durutul.
Pune-mi sufletul în frâie
sau striveşte-l sub călcâie.

VII

Fie şi pentru o clipă

Aştept să-nflorească

Dunărea – ochi în cristelniță.
Soarele iscodea prin vitralii.
Pe mama o ademeneau
spiriduşii durerii
cu duhul blândeții.
Aveam carnea mai dulce ca sufletul.
Liberă, liberă
mă-nfățişam în lume solemn,
cu un strigăt de glorie.
Încercam să palpez în memorie
poezia-mprejurului,
posibila ei devenire.
Taina aceasta mă cucerise.
Fără răgaz de atunci
aştept să-nflorească sidef
o dată cu floarea de har,
piatra scumpă a inimii.

Desculță, dimineața

Tot ce ating mă sperie.
Desculță, cu gleznele ude,
dimineața, ca o fecioară săracă
mi se dezvăluie.
Aştept rotunjirea
să-i pot măsura, deopotrivă,
prihana şi puritatea...

Intenţii la vedere

Ai putea să lipseşti zile nenumărate,
masa tot îmbelşugată rămâne-va,
lângă obrazul golit – ochiul
tot veghe,
umbrele tot ascunse
după albe perdele,
gândul trimis tot la potrivnice iele.
Ai putea, princiar să dispari
ca un fluture în estuarul de linişte.
Şi în frigul din vid ai putea să cobori
cu picioare desculțe.
Pune-ți intențiile la vedere:
cândva şi pe mine zâmbind
ai putea să mă işti
din cuvinte...

Lecţii de linişte

Ecoul picăturii de linişte
în apele mele lăuntrice.
Fără omisiuni
dispusă a-mi rememora
identitatea
scoțând la iveală
din magazinul cu feronerii
colecția de ticuri absurde

în aşteptarea ilustrului anonim
alături de care să iau
lecții de linişte...

Rug de linişte

Cu propria împotrivire mă lupt;
atâta aprigă râvnă
pentru aura doar – a însingurării!
Somnul despică
prima zăpadă a sângelui,
prăvale setea din trup.
În numele fidelității
îmi aflu sălaş
în jarul trupului tău
mocnind a iubire
pe rugul de linişte...

Incognito, praful...

Cât despre mine? Doar scâncetul
- merinde şi sare –
cenuşa focului sacru.
Câte un semn încropesc
dezvelind icoane pe scoarță,
singura mărturie
despre arderea cerurilor.
Ce ştii tu,

cum se aşterne
incognito, praful,
şi cum răsucesc,
ca pe o cheie
hieroglifele inimii...

Spectacolul amiezii

acest monolog în surdină
când hohotele de râs
ale clorofilei
- trase la indigo –
iradiază ger peste vişini...

Ca Ulisse

În aer dansează fosfene.
Simți o constrângere inevitabilă
din partea obiectelor
însuflețite deliberat,
până la dulcea rănire a plasmei,
o constrângere
ca de la sete un cal înspumat
păscând iasomie şi crini
din mocheta de pluşcot
de spatele căreia,
legat de catarg ca Ulisse,
scrii în genunchi...

Fãrã sã bãnui

Din lungi frământări
îmi alcătui
o îndoită speranță,
îi şlefuiesc cu migală elitrele
fără să bănui măcar
ce hrubă enormă
înconjură aerul...

Abia când Selene

Şi eu izbucnind neaşteptat
ca un incendiu
devastând câmpul minat
al viscerelor
şi stingându-se singur
abia când Selene – palid încercănată
ca o femeie, în zori,
părăsită,
se azvârle subit
sub roțile Carului Mare.

Într-o singură vară

Prea multe înțelesuri,
abia prididesc.
Prea mulți ereți
pândesc pasărea colibri,
leoparzi alergând antilope.
Prea mulți cobai
întru cunoaşterea vieții,
ani – într-o singură vară...
Halou reflexiv –
singurătatea poetului
suspendată de-un fir
care încă suportă,
încă suportă...

Seism

Vacarmul difuz al copiilor
tropotind obsedant
pe coridoarele zilei
liberi către aerul liber,
către aerul liber,
ceaşca plină cu lapte instant
debordând după spasme telurice,
obiecte dansând după vuietul –
Lucrurile împrumută-n vertij
alt fel de formă,

spectrul își schimbă paleta
după rugul amurgului,
sigla inimii
despicată în mii de celule
pâlpâie din ce în ce mai arar
pe retină...

Mysterion

* * *

Aerul tot mai acerb
mă strălumină.
În fiecare crenel,
lumina lipește cu venerație
paiete de marmură.
Pe-acest obelisc
cioplit în granitul memoriei
timpul murit reînvie
cu forța desăvârșirii...

* * *

...Pasărea Lyră
îți dăruiește obol
o secundă.
Aerul tot mai acerb
respiră el însuși prin tine
de-a pururea liber!

* * *

Atâtea culori îți fură
aproapele ochilor,
sângele tandru al clorofilei.
De-atâtea ori mă îmbăt
cu ziua dintâi, genuina,
aşteptând cu uimire să cadă
pasărea Lyră –
pe curmezişul de filă...

* * *

Curg nefiresc
albă-n dorința de dragoste,
ca o sămânță flămândă de rod.
Sorb cu buzele altuia
toate nectarurile
de parcă mi-ar fi refuzate
şi mă aflu ades
tot mai neclară, mai tulbure...

Râu în alunecare

Economiseam diminețile
în auzul orbit de nelinişte
până când întunericul
lua forma de râu în alunecare.
În firidele lui ascundeam
rămăşița de vis – proaspătă încă –

şi fiindcă mă trezeam prea devreme
din nou azvârlită
în sălbăticia culorilor,
în lăcaş de selenă
nutream să găsesc un răspuns
lumei din mine
un pod traversând vertical
criza de moarte –

Aşa cum apari

nu-mi semeni deloc
deşi ani întregi
te-am tot confundat
cu imaginea mea nepereche
oglindită în steaua Alcor
ca o apă vremelnică
în care un orb
îşi limpezeşte orbitele...

Impromptu

În viesparul de sunete
improvizez
un acord du-te – vino.
Păşind încotrova
mai iau după iarbă.
Fantomatice fluvii

de albă tandrețe
născocesc graiul intim
impromptu
la o primăvară
atât de potrivnică...

În toiul visării

Ce de priviri
împotrivă-ne!
Ce de oglinzi
clătinate,
măsurându-ne,
sorbind voluptoase nectarul
dintruînceputului...

O singură dată

Pierdutul de rost
când viața-ți clipeşte benefic
o singură dată;
Provocator,
când te aştepți mai puțin
hohotul singurătății,
gustul de sânge
al pierderii sinelui...

Spaţiul acestei trăiri

S-au irosit,
s-au irosit
diminețile.
Zorii de seară-s pe cale
de dispariție.
Nu au rămas decât zilele
fără început şi fără sfârşit
moțăind în spațiul
acestei trăiri
transfigurate în păsări şi vise...

Aer mai mult

decât ți se cuvine.
Apă – îndeajuns
pentru primenirea vederii
iubitului orb
cel nemărturisit închinându-se
unui zeu schimbător:
orgoliul.

Fără ca tu

Desigur,
lumea existentă
şi fără ca tu s-o alcătui.
Stele se nasc şi se sting
rostuite întocmai.
Tu nu faci decât
să le răvăşeşti
capricioşii zulufi
sperând într-o vecinătate
agreabilă.
După o noapte
de proprii mistere
lumina mai dormitează
ascunzându-se pudică
după un cearcăn.

De la steaua

Un orb se priveşte-n
oglindă tiptil
ruină-n altarul de suflet.
Umbrele dau lăstari
pe fața lui nedesluşită.
Plouă cu muguri de plop
peste dealuri,
ispită de verde alung

atunci când ascult un prigor
fluierând o colindă.
Un cal se adapă din rouă
şi nimeni nu vede
cum aripi îi cresc
pornind de la steaua
din frunte.

Miracol incert

Mesaje de dor
în abis
se ramifică
precum crengile
unui arbor pitic
ezitând să-ți pătrundă
lăuntrul
un strop de miracol
incert...

Nimeni la uşă

Ruguri clădeşti din copaci încă vii
n-ai loc nici măcar de cenuşă
în preajmă-ți rămân
numai pietre pustii
nu-ți ciocăne nimeni la uşă.

N-ai cui să împarți
nici sare nici pâine
un ochi ți se sparge în vârf de cuvânt
şi când obosit te mai latră un câine
constați c-ai ajuns
doar un pumn de pământ.
Un pumn de țărână încet mişcătoare
pe care furtuna o azvârle la mal
spre alte tărâmuri picioarele-ți goale
te duc nerugate călare pe-un val.

Pe-un val decât sufletul tău mai înalt
cu rouă pe buze
şi-n ochi c-o sclipire
un vânt necuminte din fire c-un salt
îți suflă-n ureche o nedumerire...

Asemeni pietrelor

să te afunzi în spaimă
ca-ntr-o peşteră,
necuminte pândind
câte capricii anume
nu se răzvrătesc,
soluții fără întoarcere
asemeni pietrelor
dintr-un râu vlăguit.

Precauţii

Asupra voastră?
Nici un efect;
pateticul dor
sigilat cu ispite.
Nimeni nu bănuie
depărtările
dintre cuvinte.
Zâmbiți fără grijă.
Nimic
nu se poate
schimba.
Fără zâmbetul vostru...
Totul e-n ordine.

Nici o aureolă

Statui şi portrete
de zei anonimi
albastrului cer infinit
năvală –
rătăcitoare himere
salvând aparențe
la porțile sinelui
de unde se rostogoleşte
nesigură
umbra ta fără nici o
aureolă...

Iubirea

o meandră
două meandre,
cât vital să-ți urzice urechea,
vuiet danubian
purtător de minuscule roade
înspre meleaguri virane...

Toate porțile

Neîntoarceri
hăituindu-se-n cerc:
deziluzii
fără zi de odihnă.
Gând în spirală,
ploi cu duiumul,
arome,ispite,
mărturisiri fără rost.
Toate porțile ferecate
acestui arhitect
şi constructor
de fum...

Pe de rost

Cunosc pe de rost
dansul sticlelor colorate
meşteşugul ţăndărilor
trebuincioase
unicei amfore.
Ştiu din copilărie
toate strigările de pe dealuri
şi ascult
cu umilă trufie
la o gură de clopot
cântecul orbului,
pipăind veşnicia...

Ninsori suverane

În matricea luminii:
ninsori suverane.
Câteva mostre de frig,
împărăţii siderale,
superbe,
magnifice flori
de cenuşă bengală!

Atâtea făpturi

cuviincios alintate,
viscolite de patimi
şi spleen
sălăşluiesc în făptura-ți
agonisind vechi
icoane
pământului cuminecătură...

Neospitalieră, secunda...

Brusc învechit calendarul,
vaporizate scoarțe...
Lanț cotropit de rugină
trupul murit,
către minut implorând,
către, neospitalieră,
secunda...

De rămânere...

Dincolo de acum
colibă-ai clădit în ferpar
negru sipet
hulpav înghițindu-te.
Oarbă, pierdută icoană-n altar,
pe nesimțite, la ducere,

odată cu inima ta
disonant sfărâmându-se
timpul.
Răguşit, destrămat (des)cântecul
într-o veştedă,
cu ochii prea stinşi
amurgire, împotrivă rostindu-se
înceată chemare
de rămânere...

Numai ce se cuvine

Te mărgineşti
la ce se cuvine
sub pielea ta furnicând
armonia dezordinii,
loc liber pentru
împrejmuite statui
şi-n pieptul
dintr-o dată prea strâmt
pentru o respirare,
deformate, oasele zdrenţuite
ale întrebărilor...

Aceeaşi supunere

Ca pe un sâmbur
alt soi de trup
te-a purtat în adânc
vreme de trei anotimpuri.
Alt soi de ochi ţi-au vegheat
foamea şi vrerea.
Vorba-şi rupea
cu dinţii, singură, aţele,
şi-n nopţi prelungite
jinduind se-mbrăca
în aceeaşi,
hohotitoare supunere...

Parafa târziului

Legitim purtând
jerseul melancoliei,
înfiorat
de propria juventute
descifrezi
etologia melcilor eremiţi,
săgetat de privirile ielelor
joc de aparenţe
inventat pentru a pune
parafa târziului
peste ce-ar fi putut să devină
r o t u n d.

Fobie

Fisuri transparente
în panoplia realului.
Precauție cu efect stenic
memorarea a două lacrimi
complice,
anume cicatrizate
ca nişte vagi promisiuni
linşând paloarea nepăsării.
Fobie?... Cataclism?...
voi fi întrebat.
Nu! Doar veştile despre
p o s i b i l a greşeală
a computerului.

Muzica faptei

Câteva gesturi anterioare
prevestind rugina,
mutațiile petrecute după
în apele rotite ale somnului
(cui ar folosi înscenarea ?)
Cu neputință de mărginit
hotarul privirii,
aşa cum muzica faptei
între do relativ
şi do absolut
de-a pururi
în afară de sunet...

Îmblânzitor de melci

Melcii, numai melcii,
cunosc cu adevărat
osânda nevorbirii.
Somnul lor copleşit
- totem spiralat –
nu e decât o momeală
cu alonjă subtilă
pentru paznicii
sunetului.
Amprentele migratoare
înfloresc cu smerenie
abia după ce
îmblânzitorul – despot
uită biciul ghiftuit de cenuşă
între palmele ierbii
albastre de rouă...

Claviaturi minerale

Neostenit
ciripitul viorilor,
căprioare necunoscute
dintr-un crîng răzvrătit.
Claviaturi minerale
rostogolesc
neliniştite stele.

Străjuit de sturzi,
pateticul ornic
vântură noroace.
Urmele prelinse ale
melancoliei
aburesc bizar
sub nisipul clepsidrei...

Apoi înțelesul

A contenit osânda:
deasupra muşuroiului de trădări
câteva lacrime plate
lansând piruete potrivnice –
Neasemuindu-se cu nimic
memoria vreunei laşităţi
lăsată pe seama oricui
decapitează idoli.
Rocada
figurinelor de gips
din ceasul stelar
tulbură oglinda;
în fine, franjurii înşelători
ai imaginii abia părăsite
apoi înțelesul:
Trădarea nu va suporta
niciodată oglinda...

Orice gest

Mâini zgrunțuroase netezesc
ridurile frigului.
Miere cu fiere –
orice gest de supunere:
câtă legare cu mâinile la spate!
Trebuia să presimt
latentele semne de toamnă,
trebuia să presimt...
Ce lungi, disperate cuvinte
ne-acoperă,
giulgiu de staniol.
Dedesubt,
şanțurile adânci ale spaimei.
Cu o mână ucizi,
cu cealaltă mângâi...

Ceas de nisip

Distilată
atârnând de un ceas de nisip
viața mea se întunecă
se iluminează,
consecutiv.
Mă biruie aduceri aminte,
paliativ
pentru străvechi cicatrice...

Niciodată aceeaşi

răsfoi anotimpuri
pe un nisip mişcător.
Cu luare-aminte
mă nasc-risipesc
pretutindeni
şi nu pridid esc să respir
aerul crud
din rărunchii unui cuvânt
ademenitor
ca un murmur de dragoste...

Mimoze plângând

Pe lângă umăr aidoma,
umăr stâng,
vreme de câteva răsărituri,
din sensuri opuse,
împrumutându-şi unul altuia,
paşii, nedumeririle,
fals timbratele stângăcii.
Ca nişte păsări somnoroase –
arcadele
şi un minuscul semn de recunoaştere
cuibărit între irişi.
Neajunse la țintă – săgețile
dorinței.

În urma lor: pârtii de curiozitate,
galerii de regrete
împrejmuind ca un zid
mimoza
răsărită din lacrima
întâiului jurământ!

De solitudine

În spațiul puțin imprecis
orice desprindere de mâini
înseamnă irevocabil
o pierdere;
strâns lipite – palmele noastre
nu-şi mai ajung ele însele
dansând un superb menuet.
O piramidă de mâini
ridicăm în văzduh
intuind pe de-a-ntregul
un timp echivoc
semănat cu semnințe
de solitudine...

Marea messă

Tulburător requiem
pentru ziua când
o să aniversăm

Marea Messa Solemnis
în semn de izbândă.
Sabia Vechiului crai
picurând în vene târziul...

Subterfugii

Prin sita format zero:
aer supraesență.
Portița în lături
simulând evadarea
prigorului surghiunit
din nevoie prea multă
de cântec...
Învingător
dintr-un turnir spectaculos
îți care cicatricile
anticipează rana.
Văr menestrel
flautistul pădurii
cărăuşindu-şi cocoaşa
sub care zac spate-n spate
siamezi neîmpliniți
şerpii necesității...

Simt cã exist

Oficiez tăcerile
şi bat câte-un cui
în fiecare nouă tristețe.
Căror vremelnice trupuri
li se dăruie primitoarele mâini?
Ce aer străin îți devoră,
lacom, privirile
şi cărui ecou i te alături
aşteptând să-ți parvină
un semn că exist
odihnindu-mă albă
în plină furtună?...

Anume

Ieşisem
anume să vânăm
infinitul
atât de uşor de rănit,
oh,
alunecos...
Mâini de neprieten
pândeau
cuibarul nostru de fum
în timp ce dimineața
colții îşi arăta-n răspântii.

Printre dărâmături,
albind,
cuvinte vechi,
nefolosite încă...

Încă o şansă uitării

Răscumpăr peşin
frunzele murite,
foamea pescăruşilor
o revendic
acordând încă o şansă
uitării...
După căderea dintâi
dreg glasul scoicii
răguşite de-atâta chemare;
cuminec pâinea şi vinul
tristeţii
curcubeu retrovers
din verde olive
diluat
până la pacea meduzei.

Nesupunere

faptul de a păşi în nefire
aventura rămânerii
mereu la acceaşi
teribilă vârstă.
Dezlegat de ispite
cu-aceleaşi sticloase imagini
agonizând pe retină.
Nevoința de-a iubi
cu tot dinadinsul
uituc de vorbire
un strop de jind
înflămânzit şi setos
de orice amintire,
din părul tău izbucnind
ierburi şi licurici
grațioase trestii şi sălcioare,
semințe, duium de barbare semințe
care nu se ştie când
şi în pântecul cărei lumini
vor da roade.

Din dragoste

În rugă,buciume natale...
Lacrimi – în galop
subteran
fecundează țărâna.
Culori părelnice
surâd mărturie
voluptoaselor rodii.
Din dragoste
glăsuind înspre ram
pasărea fertilității
reazem râvnit
la hotar de crepuscul...

Libație de toamnă

Cursivele ploi estivale
Cad veştede gata să işte
Imperii de vise ca nişte
Sublime căderi triumfale.

Retina urzeşte sargasse
De închipuiri hămesite
Şi toarce veşminte menite
Ispitelor locul să-l lase.

Nu-i chip anotimpul să-l lepezi
Să-ncerci să îndupleci solstițiul

Rememorând exercițiul
Cel crud al secundelor repezi.

Cum poți amâna o culoare,
Să faci să te uite sorocul
Când mâna ce sprijină tocul
Devine de-acum trădătoare?

O Golgotă

Doamne Sfinte,
Port în spate
o Golgotă
de păcate,
port în spate uneori
o Golgotă de erori
de nelinişti aspre,
grele,
Dumnezeu să mi le spele!

Clipa de zbor

Patimă – tu,
moarte viețuind în trup
încă din naştere,
lasă-mi sufletul,
lasă-mi sufletul măcar
să se bucure
alegând el singur
clipa de zbor
în eternitate!

Spleen

Mă tot coase, mă descoase
sufletul uscat pe oase
şi mă fac ades să sufăr
toate florile de nufăr.
Tot ce-n jurul meu iubesc
carnea, sângele-mi rănesc.
Visele din mintea trează
sufletul mi-l scrijelează.

Priveşte!

Inima-mi, Doamne
ţâşneşte din piept;
pe umărul drept
o aripă-mi creşte;
Doamne, priveşte:
de la un timp
calc pe aerul rece
pe aerul cald
ca un herald
deasupra pământului
împinsă de Duhul Cuvântului!

Quo vadis?

Până unde, până unde
urc golgote de secunde,
adumbrit de Duhul Sfânt
urc pe treaptă de cuvânt
până unde, până când
pe spinarea unui gând?

La poalele crucii

Să mă aşez în genunchi
la poalele Crucii
precum vălătucii la temelia de casă;
s-aşez ştergarul pe masă
şi pâine nefrântă
ca pentru Cina cea Sfântă.
La poalele Crucii de lacrimi
s-aştept izbăvirea
smulgându-mi iubirea din carne,
din os,
din colţul de suflet
să-mi iasă un înger.
Poate înduplec povara
s-atârne doar în afara de stâncă
şi peste abisul de lacrimi
să văd cum un vultur mănâncă
din trupul, în cuie ucisul,
viu încă...

Altminteri

Intrări şi ieşiri,
provizoriu repaos.
Mă-ncarc de nimicuri
sub ochi iscoditori
rotindu-se uliu
deasupra cuvântului meu
izvorât dintr-o
irepresibilă nevoinţă.
Alminteri,
mă strădui să dau
alt chip – întunericului.

Oricât aş muri

Şi iarăşi devin anonima
întoarsă cu faţa spre Cruce...
Convoi de luceferi
ca nişte îngeri
blând mângâindu-mă
şi înstelându-mă-n frunte
c-un semn minuscul
dovadă că – oricât aş muri –
mă voi naşte
în aceeaşi vale de lacrimi
ca-ntr-un misterios labirint,
rătăcindu-mă...

Nu ştiu altă nevoinţă

Mă supun cu-nfiorare
Întâmplării de-a fi cântec
Port în colţul gurii floare
Şi un înger port în pântec.
Jumătate sunt fiinţă
jumătate sunt idee –
Nu ştiu altă nevoinţă
Decât a-mi fi însămi cheie...

Fără tine

Cum vântură aerul
roata în trecere
cuvântul învârt
ca pe o secere.
Cum sortit să se nască
e trupul din trup de femeie
fără Tine aş fi nevoit
să-mi pierd viaţa ca pe o cheie...

Abluţiune

Mă spăl dimineaţă
cu lacrima Ta
mă spăl dimineaţă
şi ochiul meu orb

mi se vindecă
treptat de albeață

Mă spăl înspre seară
cu sângele Tău,
mă spăl înspre seară
şi sângele suie, se duce
la Tine ce stai țintuit
acolo pe Cruce...

Ghetsimani

Pe muntele plin de măslini
sudoarea lui purpurie;
Ucenicii blajini
ațipind obosiți
cu creştetele pe bolovani.
Ce greu, ce adânc le e somnul...
Apoi, punga cu gologani
semnul ocării,
răsplata trădării
de Domnul!

Cu o lumânare sfințită

Fii gata.
Se-apropie ziua când
îți vei incendia

fericită
propriul trup
cu o lumânare
sfințită...

Fără tine

nici unui lucru
nu-i aflu măsura;
Tu – începutul
şi tot Tu – sfârşitul
a toată făptura...

Întemeiere de cin

Tu nu vezi,
Doamne,
cum ne cotropeşte deşertul?
Râsul meu se înalță
în flăcări
deasupra uşorului casei.
Ştiu eu dacă blânda selene
va asista cu evlavie
la întemeierea de cin?

* * *

Cuvinte
agonizând peste
lucruri mai vii
decât ființele.
Doar mâinile țintuite
în oglinzi mişcătoare
împletesc cu migală
cămaşa fără cusătură
a inimii.

* * *

Cutreier nemărginirea:
Policandrele unui castan
înflorindu-mi triumf
la hotarul duratei
destramă auzul
dând în vileag
întemeiarea de lacrimă.

Cuprins:

Tiparul executat la S.C. **GRAFPRINT** S.R.L.
Str. Odobeşti, nr. 1 Bis, Galaţi
Tel./ Fax.: 0236/ 318440